

Marijina hvalnica: Šopek pisanih svetopisemskih cvetic

Moja duša poveljuje Gospoda, *
moje srce se raduje v Bogu, mojem zveličarju.
Ozrl se je na nizkost svoje dekle, *
glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.
Velike reči mi je storil Vsemogočni, *
njegovo ime je sveto.
Iz roda v rod skazuje svoje usmiljenje *
vsem, ki mu zvesto služijo.
Dvignil je svojo močno roko, *
razkropil je vse, ki so napuhnjenih misli.
Mogočne je vrgel s prestola *
in povišal je nizke.
Lačne je napolnil z dobrotami *
in bogate je odpustil prazne.
Sprejel je svoje izvoljeno ljudstvo, *
kakor je obljubil našim očetom.
Spomnil se je svoje dobrote *
do Abrahama in vseh njegovih potomcev.

Zlato ozadje Božjega delovanja

Mnoge slike kažejo Marijo pri prebiranju Svetega pisma, ko se ji bliža angel Gabriel, da bi ji napovedal rojstvo Božjega Sina. To ni samoumevno, saj evangelist Luka ne omenja, kaj je Marija delala, ko je pristopil Božji sel. Kako je torej prišlo do tega, da so umetniki v Mariji videli vzorno bralko Svetega pisma? Del odgovora najdemo v Magnifikatu, Marijinem slavospevu. Sestavljajo ga namreč sami citati iz Stare zaveze, ki je bila Marijina biblija. Predvsem pa pesem navezuje na hvalnico Ane, Samuelove matere, ki se Bogu zahvaljuje, da se je ozrl na stisko svoje dekle (1 Sam 1,11; 2,1-10). Lahko bi torej rekli, da se molivka sprehaja v vrtu Svetega pisma, tam nabira najlepše cvetlice in na koncu drži v rokah pisan šopek v obliki slavospeva – Magnifikata. Toda Marija ne pripoveduje samo o Božjem delovanju, ki se dotika njene usode. To, kar se je zgodilo, je treba videti tudi v luči slavne zgodovine Božjega ljudstva. Šele na tem zlateg ozadju lahko spoznamo logiko Božjega delovanja, ki sega v sedanjost.

Bog ne želi, da bi ostali majhni

Na začetku Magnifikata molivka napoveduje, da bo Boga poveljevala (Lk 1,46). Ateistični filozofi so krščanstvu očitavali, da onemogoča človekov razvoj. Če naj bo Bog velik, mora biti človek majhen. Marija temu odločno ugovarja. ON je storil prvi korak, ozrl se je na nizkost svoje dekle (Lk 1,48) in jo potegnil iz blata revščine. Najprej jo je Bog povišal, šele zdaj in zato tudi ona Boga poveljuje. Njena hvalnica je torej

odgovor na Božje delovanje, z dvojno utemeljitvijo na začetku: ozrl se je na Marijino nizkost in ji storil velike reči (Lk 1,49). Prav zaradi tega jo bodo odslej blagrovani vsi rodovi (Lk 1,48): ker se je v njenem življenju razodelo, kako Božja milost deluje in vse pripomore k dobremu.

Rdeča nit skozi zgodovino

Kaj je pravzaprav rdeča nit skozi dolga stoletja obstoječo skupnost Boga s svojim ljudstvom? Molivka na prvem mestu imenuje Božje usmiljenje. Le zato, ker je Bog usmiljen, še danes živimo iz Božje naklonjenosti. Na to pevka opozarja kar dvakrat: Božje „usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo“ (Lk 1,50), ki ga torej ljubijo in mu zaupajo. Zato se je tudi v teh dneh spet spomnil usmiljenja (Lk 1,54). Ti dve izjavi sta neke vrste okvir. V njem Marija v sedmih stavkih opeva Božje delovanje. Brez dvoma že sedmerica sama napoveduje, da hoče tako izraziti polnost Božje dobrohotnosti. Poleg tega pa ima številka sedem tudi središče. Posebno pozorno se je torej treba ustaviti pri četrti izjavi, ko se pevka raduje, da je Bog povišal nizke (Lk 1,52). Kar je storil njej – nizki služabnici – torej izraža njegovo sočutje z revnimi, ponižanimi in potrtimi v vseh obdobjih. O tem najbolj izrazito spregovori pripoved o izhodu Izraelcev iz Egipta. Na njo navezuje prvi stavek. Da je Bog dvignil svojo močno roko (Lk 1,51), namreč opeva tudi Mojzes, ko so bili Izraelci rešeni čez Rdeče morje (2 Mz 15,6.16). Ošabni faraon, morilec in zatiralec, pa je propadel.

Pesem revolucije?

Če se Bog zavzame za ponižane, mogočni padejo s svojih prestolov in bogataši nimajo več premoženja (Lk 1,52-53). Ni to preobrat, revolucija, nad katerim Marija vriska? Iz preteklosti vemo, da revolucije po navadi rojevajo novo nasilje in odvisnosti. Molivka ve, da to ni Božji načrt. Kajti posedel bo na prestole oblastnežev krotke može (Sir 10,14). Vsekakor pa je njegovo delovanje namenjeno vsem, ki so bili prikrajšani in jim odpira pot v svobodo. Prav na to namiguje sedmi in zadnji stavek. Bog se je zavzel za svojega služabnika Izraela (Lk 1,54) – in se na tem ozadju ozrl tudi na nizkost svoje služabnice (Lk 1,48). To napoveduje prerok Izaija. Ko so bili Izraelci v babilonski sužnosti, jih je Bog ponovno rešil in privedel v domovino. Poklical jih je, da bi služili njemu in ne več zatiralcem. V bistvu je Bog že od Abrahama naprej s človekom na poti. Marija in mnogi drugi verni možje in žene Božjega ljudstva so se njegovemu klicu odzvali. To je temelj našega upanja.

Avtor:

Klaus Einspieler, referent za Sveto pismo in liturgijo krške škofije
klaus.einspieler@kath-kirche-kaernten.at